ANUL IV. - No. 3
1 Dec. 1927.

«Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
şi în românul necinstit şi înstrăinat!»

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al «Ligii Apărării Naţionale Creştine»

CUPRINSUL:

I. C. Cătuneanu: Jidovimea nu ne scapă din vedere.
Ion Zelea-Codreanu: Episcop creştin trecut în rândurile Iudaismului.
Dimitrie Popescu: Scrisoare deschisă dlui profesor universitar A. C. Cuza.
I. Mironescu „Nor": Evreii din România nu sunt supuşi români, nu sunt minoritate etnică, nici rămăşiţă etnică.
I. S. Someşan: Pământul Făgăduinţii.
G. Făcăoaru: Armata noastră.
Glasuri din tânăra generaţie: Păcatele noastre, *de Studentul Clujan;* De ce Moţii noştri au ajuns cerşetori, sau cine a devastat pădurile româneşti, *de Gheorghe I. Popescu;* ... Şi e toamnă, *de I. C.*
Emil Dandea: Intr'o chestie personală.
Din străduinţele noastre de reorganizare: Circulara dlui *George A. Costea,*
«Infrăţirea Românească»: Iniţiative laudabile.
Informaţiuni: Interne şi externe.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA BOB Nr. 7

IMPRIMERIA FOII „LUMEA ŞI ŢARA"
CLUJ, PIAŢA CUZA VODĂ Nr. 16

ANUL IV. — Nr. 3

1 Decemvrie 1927

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Jidovimea nu ne scapă din vedere

Nu este vorba de prada bogată dintre Nistru şi Tisa, fixată de Jidanii, cari însoţeau pe Wilson la Paris în 1919, când, lucrând pentru neamul lor, au împins pe Preşedintele american să impună încetăţenirea în bloc a consângenilor lor din România întregită.

Am denunţat în alte articole planul iudaic de a transforma patria noastră într'o adevărată Palestină, indicând, ca semne indubitabile ale acestei politici un sistem de măsuri, puse în aplicare, ducând toate împreună către aceiaşi ţintă.

Reamintim câteva din ele:

1. Incetăţenirea impusă din afară prin tratatele de pace din 1919.

2. Imigrarea crescândă dinspre Nord şi Răsărit, organizată perfid ca o invazie pe nesimţite, spre a face la noi un teritoriu de colonizare jidovească, cum de altfel se execută acelaşi plan şi în sudul Rusiei.

3. Intimidarea guvernelor noastre prin ameninţări de intervenţie la Liga Naţiunilor, aşa în cât să nu aibă curajul a scoate din ţară nici acei venetici semiţi, pe cari conform tratatelor de pace îi putem trimite de unde au venit.

4. Boicotarea României de finanţa internaţională, toată jidovească, spre a nu obţine un împrumut de refacere în condiţii compatibile cu strălucitul viitor economic şi suveranitatea statului român.

5. Specularea valutei noastre prăbuşite, pentru ca Jidovimea să ne acapareze oraşele, cumpărând pe nimic casele autohtonilor, cum au şi făcut.

Adăugiţi la aceste măsuri puse în aplicare, şi politica de neîntreruptă ofensivă pornită contra forţei noastre fizice şi morale, prin răspândirea alcoolismului la sate, prin literatura cosmopolită şi pornografică, prin propaganda subversivă şi duşmanoasă ce duce *anumita presă,* completamente aservită intereselor jidoveşti, contra autorităţii şi bunului nume al statului român; şi veţi înţelege, Domnilor cititori, că sistemul iudaic de subjugare a României este nu numai bine conceput, dar şi intrat adânc în faza executării.

Am denunţat în repeţite rânduri această acţiune de cucerire. Nu mai revenim.

Este vorba acum de o intreprindere mai limitată. Totuş faptul rămâne caracteristic, desvăluind de sigur grija întemeiată a Jidanilor de pretutindeni, dar şi trezirea sufletului românesc înaintea pericolului.

Faţă de strâmtoarea în care am încăput, fiind ameninţaţi de cotropirea iudacă, s'ar părea că poporul român a perdut orice nădejde de îndreptare. Depresiunea morală ar rezulta atât din faptul că L. A. N. C. la alegerile din Iulie 1927 nu a obţinut nici un mandat, după-ce cu un an înainte îşi trimisese în Cameră 10 deputaţi; cât şi din împrejurarea că partidul, care se intitulează naţional-liberal, a recunoscut oficial forţa politică a Jidovilor, făcând cartel electoral cu U. E. R., prin care au pătruns în Parlament 8 Jidani.

Totuşi aparenţele înşală.

Ori câtă diplomaţie ar face guvernele noastre în chestiunea jidovească, ori câte asigurări ar da, şi la ori-câte concesiuni vătămătoare ar consimţi numai şi numai spre a obţine bunăvoinţa cercurilor financiare din streinătate, aproape toate jidoveşti; un fapt nu se poate suprima din seria realităţilor: sufletul românesc încătuşat, prigonit în alegeri spre a nu manifesta, se trezeşte tot mai conştient şi mai hotărât înaintea marei probleme, pusă cu acuitatea unei *suferinţe naţionale.*

Acest suflet nu trebue căutat, bine înţeles, nici în cluburile politice, unde mişună profitorii vieţii noastre publice; nici în cercurile oamenilor de afaceri, pentru cari banul nu are miros; nici în societatea arivişţilor, cari simt o urgentă nevoie de reclama *anumitei prese,* spre a se impune ca factori indispensabili în lupta politică.

Adevăratul suflet românesc, sufocat în vălmăşagul suspect al indivizilor mai sus arătaţi, arde domol, dar fără putinţa de a fi stins, în stratele largi ale poporului de la ţară, care astăzi suferă în tăcere de pe urma Jidanilor şi a politicianilor; el înflăcărează tineretul de pe băncile liceelor şi universităţilor, pentrucă acolo se simt precis şi puternic adevăratele proporţii ale chestiunii jidoveşti în ţara mărită.

Oricine se gândeşte la viitor, e stăpânit de întrebarea: cum va fi ziua de mâine, când simţirea instinctivă de astăzi, a celor ce vor fi intrat în lupta pentru existenţă, se va fi verificat prin amara experienţă, că fiii locuitorilor de baştină nu mai pot trăi în propria lor ţară, pentrucă toate locurile sunt ocupate ori dominate de Semitul parazitar?

Această perspectivă împinge de pe acum la luptă tineretul autohton, îngreunând în acelaşi timp executarea planului de colonizare şi instăpânire iudaică în ţara noastră. Este firesc să se ciocnească două voinţe puternice: a neamului, care luptând pentru ogorul strămoşesc a rezistat, s'a ridicat, şi s'a întregit; şi voinţa neamului parazitar, care fără să fi sacrificat nimic pentru acest pământ dintre Nistru şi Tisa, lucrează prin mijloace perfide spre a se instala în casa naţiunii române.

Jidanii de pretutindeni, prin conducătorii lor politici şi financiari, înţelegând că apărarea contra lor creşte neîncetat, ca un indiciu de vitalitate şi conştiinţă românească, caută a ne adormi vigilenţa, a ne amorţi energia prin metoda străveche a arginţilor lui Juda.

Iată, într'adevăr un fapt caracteristic, cuprins în următoarea informaţie, luată din revista „Weltkamff“ din Sept. 1927, din care fapt rezultă că Jidănimea nu ne scapă din vedere:

Citim următoarele:

„Există în Berlin—Charlottenburg, Knesebeckstrasse 8/9 o organizaţie jidovească „American Joint Distribution Committee“. Conducători sunt Dr. Bernard Kahn şi David Schweitzer, casier este Teodor Hersch. Această intreprindere, care stă în legătură cu toate băncile jidoveşti internaţionale, primeşte prin mijlocirea marilor bănci din Berlin sume considerabile din America de Nord, pe lună mai multe sute de mii mărci-aur, cari în mod continuu sunt trimise mai cu seamă în România (tot la locuri jidoveşti). In aceste zile s'a ştiut că expedierile de bani în România au crescut. In această operaţie intreprinderea jidovească din Berlin se foloseşte de bănci germane.

Această intreprindere are însărcinarea să împartă banii veniți din America. In ce scop sunt utilizate sumele de către primitori, nu se poate bineînțeles stabili cu acte, dar nu încape nici o îndoială că servesc la combaterea antisemitismului, deoarece intreprinderea jidovească nici cel puțin de formă nu face comerț. De altfel Jidanii din Knesebeckstrasse țin corespondența lor numai în limba engleză".

Informația de mai sus este prețioasă și caracteristică. Desvălue grija Jidovimei față de o Românie tot mai antisemită; deci și meritul nostru de a ne fi deșteptat în fața primejdiei. Faptul nu se mai poate contesta. Ceia ce îi va urma, ca inexorabile consecințe, va isvorî din adâncul simț politic, de care poporul român a dat dovadă ori de câte ori s'a găsit în primejdie de moarte.[1])

I. C. CĂTUNEANU

[1]) Amintesc celor cari găsesc exagerată expresia din text, cuvântul lui Vasile Conta „dacă nu vom lupta contra elementului jidovesc, vom pieri ca națiune", care cuvânt este astăzi mai justificat ca ori când, pentrucă stăm subt vraja neroziei politice, că nu trebue să ne mai ocupăm de Jidani, de vreme ce Constituanta din 1923 a rezolvit chestiunea!

Episcop Creștin trecut în rândurile Iudaismului

Mai acum doi ani întreaga presă creștină din apus a făcut mare caz de faptul, că un oarecare păstor protestant dintr'un oraș din Statele Unite, s'a pretat — desigur pus la cale de Francmasoneria înverșunată dușmană lui Hristos — să meargă la o sinagogă și să iee cuvântul. Prin însuși faptul acesta el preconiza o apropiere, o împăcare între Creștinism și Iudaism. Adică o conciliere între creațiune și distrugere, între lumină și întuneric, între adevăr și minciună, între miel și lup, între om și șarpe, între foc sfânt și apă spurcată, între sfințenie și spurcăciune, între Dumnezeu și Satan! Această încercare a păstorului — pretins creștin — a fost înfierată cu legitimă îndârjire, ca o trecere în rândurile Iudaismului, ca o trădare a lui Hristos, față de dușmanii Lui înverșunați. O trecere din rândurile apărătoare a lui Hristos, în rândurile oștilor Satanei. Noi credem însă, că putea fi și o simplă rătăcire, cu atât mai mult, cu cât era vorba de un „pastor" — de un preot. „Preoți" nu pot avea decât ortodocșii și catolicii. Ceilalți toți, cu sutele lor de secte, prin însuși „protestantismul" și „raționalismul" lor, au rătăcit demult drumul adevărului, care duce spre mântuire. Ei nu stau în rânduri disciplinate în luptă pentru Hristos-Dumnezeu, ci rătăcesc în mod jalnic pe cărări întunecoase, amenințați de prăpastie. Mereu se resfiră și mereu se întreabă, oare unde o fi Lumina Adevărului.

Dacă așadar unii dintre ei ajung la sărbătorirea Sâmbetei, iar un „pastor" oarecare ajunge în sinagogă și vorbește acolo, acestea nu pot fi taxate decât ca „rătăciri". Rătăciri jalnice, dar firești!

Nu totașa de domol, de iertător, de indulgent putem privi lucrurile, când ar fi vorba de un *„preot creștin"*, și mai puțin când ar fi vorba de un *„arhiereu al lui Hristos"*, un *Episcop!* Atunci ar fi cu adevărat o „trecere", o *dezertare* din rândurile strânse ale oștii lui *Hristos*, în rândurile Iudaismului dușman, în rândurile oștilor lui *Satan!* Și vânzarea ar fi cu atât mai grozavă, mai sinistră, mai fioroasă, cu cât gradul vânzătorului ar fi mai mare. Intre ticăloșia dezertării unui „soldat" și aceia a unui „general" e cel puțin atâta deosebire câtă este între gradul de soldat și cel de general!

Am zis „ar fi?" Vai, trebuie să schimb: Este! Da! Ni-a fost dat nouă Românilor blăstămul și rușinea să avem un „Episcop trecut în rândurile Iudaismului!" Sperați poate, că e o pasiune, o exagerare a mea? Pasiune? N'am văzut niciodată în viață pe — pentru noi, fostul — Episcop, despre care îndurerat și amărât trebuie să scriu. Exagerare? Exagerarea rușinei nu-i plăcută nimănui!

Dar să cităm faptul în toată grozăvia lui: In ziarul „Viitorul" No. 5899 de Sâmbătă, 22 Octombrie 1927, la pagina 3, în colțul din dreapta, cetesc notița următoare:

„In ziua de Iom Kipur P. S. Episcop Gheronție al Tomisului a asistat la slujba religioasă ce s'a ținut la templul israelit din strada Roseti. Rabinul Schachter și cantorul Repcinski au oficiat un requim (sic) pentru odihna sufletelor regilor Carol și Ferdinand, făcându-se apoi un tedeum pentru Regele Mihai, Inalta Regență și P. S. Episcop al Tomisului.

„Cu acest prilej d. Pincus Schapira, președintele comunității, a rostit o cuvântare arătând însemnătatea zilei de Iom Kipur și încheie mulțumind P. S. Episcop Gheronție pentru atențiunea de a fi participat la această solemnitate.

„P. S. Episcop Gheronție arată cu citate din limba ebreică după Biblie, însemnătatea zilei ce se prăznuiește. Felicită apoi pe d. Schapira pentru modul cum știe să țină în jurul biserícii (numește sinagoga *biserică*, adică la înălțimea bisericii creștine, și deopotrivă! Nota Aut.) *pe toți coreligionarii săi* și în încheiere demonstrează că numai prin religie se poate menține *patriotismul* (care? Nota Aut.) tuturor fiilor unei țări. (Ce priincios o fi fiind talmudul, cu dogma „Tob șebe goim harog" — chiar pe cel mai bun dintre creștini ucide-l!, — pentru patriotismul românesc! Nota Aut.)

Să recapitulăm. Vrea să zică P. S. — e un alt cuvânt, care începe cu litera S. și care i se potrivește de-acum înainte — Episcop (pentru noi fostul) Gerontie *„a asistat la slujba religioasă"* cu prilejul sărbătorii Jidovilor de „Iom Kipur"! N'a fost să viziteze de curiozitate sinagoga, s'au la vre-o întrunire laică oarecare — și nici atunci un creștin adevărat n'are ce căuta în havra jidovească! — ci *a asistat direct la slujba religioasă.* Cu acel prilej a fost desigur încântat să se facă un „Te-Deum" pentru persoana sa, între alții. In sfârșit n'a asistat numai pasiv la toate acestea, ci a luat parte directă la serviciu, la serbare — ca un haham (învățat), chiar ca un mare rabi (învățător) — căci a luat cuvântul propovăduind și învățând norodul jidovilor adunați, „cu citate din limba ebraică" despre „însemnătatea zilei ce se prăznuește!"

Ziarul liberal „Viitorul" nu ni spune măcar în resumat savanta predică a marelui rabi Gheronție. Deaceia sunt silit să spun eu pe scurt, după serioși autori creștini, ce însemnează sărbătoarea Jidovilor — așa li se zice în textul Sfintei Evanghelii — numită Iom Kipur. Este sărbătoarea reconcilierii, adică *„a împăcării".* Vedeți, nu *a iertării,* ci a „împăcării". Adică între Dumnezeu și Israel pot să intervină din când în când neînțelegeri, certuri, sfezi reciproce, ca între două părți egale în valoare, Strul și Dumnezeu! Vorba Grecului „ena mu ke ena su" (una mie și una lui)! Pentru aceste incidente neplăcute este fixată ziua Iom Kipur, în care „se împacă" lucrurile în fiecare an. *Și anume atunci se face o împăcare pe toată linia: Și cu Dumnezeu și cu Satan!* Jidanul și-a zis în totdeauna, că e bine să fie împăcat cu Dumnezeu, dar nici cu Dracul nu trebuie să steie rău. Nu-i bine! Că o fi fiind ceva între Dumnezeu și Satan? Asta e treaba lor! Jidanul — pentru orice eventualitate, — ca om cuminte, trebuie să aibe raporturi bune cu amândoi! *Deci de Iom Kipur împăcare deopotrivă și cu Dum-*

nezeu și cu Satan. Și încă cum? În modul cel mai practic: *și pentru păcatele trăcute și pentru cele viitoare.*

Pentru neînțelegerile, diferendele — noi creștinii înțelegem *păcatele* — trecute, postesc o zi (în jargon o numesc der lange Tug = ziua cea lungă), iar pentru cele viitoare — și anume pe un termen de un an — rostesc rugăciunea Kol Nidre. Iată o parte din textul acestei ticăloase gândiri iudaice, cu care în fiecare an înfruntă pe Dumnezeu, și pe care ei o poreclesc „rugăciune": „Toate jurămintele, obligațiunile, angajamentele și blestemele (evident când se blastămă singuri, ca să fie crezuți Nota Aut.)... pe care le vom jura, ori prin care ne vom lega într'un mod oarecare, dela această zi a reconcilierii până la ziua următoare (a cărei venire fericită o așteptăm)... să fie anulate; șterse și considerate fără efect; ele să nu poată să fie obligatorii, nici legământul prin cuvânt, ca legământ".

Bineînțeles această deslegare e numai față de *goimi,* cum am zice noi *păgâni,* nume cu care ei desemnează întreaga omenire afară de jidani, cari singurii sunt „am codeș", adică: popor sfânt!

Acum să vedem cum se serba această zi *a împăcării* în timpurile vechi și cum se serbează astăzi.

Ca să nu fim bănuiți că inventăm, sau că ne folosim de autori îndoielnici, voi cita din cursul prescurtat dela Facultatea Teologică, al savantului Profesor Dr. Constantin Chiricescu, fost Decan al Facultății de Teologie din București. Și anume cursul de „Arheologie Biblică" publicat de Ministerul Cultelor. Deci nu o carte antisemită „oarecare", ci *curs universitar și carte oficială.* Spun acestea, pentruca „rabi" Gherontie să nu aibă ce obiecta. Și iată ce cetim sub „§ 58 *Sărbătoarea împăcării",* pagina 125, aliniatul 1°:

„Actul împăcării cu Dumnezeu îl săvârșia însuși arhiereul... iar pentru popor aducea doi țapi, ca sacrificiu pentru păcat... *Numai unul din cei doi țapi avea să fie jertfit* pentru popor, ca sacrificiu pentru păcat, și anume acela pe care sorții îl designau *lui Iehova. Cellalt țap era pentru Azazael* (recte: Assasael. Nota Aut.), *adică pentru Satana, căpetenia spiritelor rele,* cari propagă răul în lume și locuiesc prin pustii și locuri mlăștinoase".

Apoi mai jos savantul Profesor teolog zice: *„țapul sortit lui Azazael se aducea, arhiereul îi impunea mânile* și mărturisea toate pacatele și fărădelegile poporului. *Țapul,* fiind astfel încărcat cu toate păcatele, *era dat vreunui bărbat să-l ducă în vreun loc pustiu și să-l lase acolo lu Satan,* făcătorul de rele".

Așadar *categoric:* In fiecare an, în ziua de Iom Kipur, ziua *„împăcării",* era un *raport oficial între toți Jidovii, reprezentați prin însuș arhiereul lor și între Satan!* Cel mult s'ar putea naște întrebarea, cu ce intenții era trimis țapul încărcat cu păcatele Israelului. Era poate trimis spre a-l provoca, a-l sfida, a-l ofensa pe Azazael? Pentru orice minte normală, adică neiudaisată, răspunsul se dă dela sine, clar ca lumina zilei, prin următoarea contra-întrebare: *Lui Assassael îi displăcea darul, adică țapul oferit? Ori cu cât îl vedea mai încărcat cu mai multe, mai grele și mai negre păcate, se simțea mai mulțumit?!* Iar eu, umil și timid gânditor la cele nepătrunse de mintea omenească, mă întreb, ori de n'o fi fiind vre-o legătură între aceste raporturi duioase, an de an, ale Jidovilor cu Assassael, și între cuvintele Mântuitorului Isus Hristos, când a zis: „Voi din tatăl vostru Diavolul sunteți și poftele tatălui vostru voiți să faceți" (Ev. Ioan, cap. VIII, versul 44)?!

Vre-un naiv ar zice: Așa erau ei, când erau prin Palestina lor. Acuma însă s'au schimbat. Ziua de Iom Kipur o serbează cu totul altfel. Da! E adevărat că s'au schimbat și încă mult. *Dela Biblie au ajuns la Talmud! Astăzi nu mai sacrifică nimic lui Dumnezeu, nici macar un țap, ci îl înfruntă cu „Kol Nidre" al Talmudului,* încercând să-L facă complice sperjuriului lor de toate zilele. *In schimb* astăzi au mare frică și respect de Assassael. Cei mai mulți sunt adânc convinși că e adevărată legenda, că în noaptea spre Iom Kipur, Assassael își ia de viu un Jidan din toată lumea. (Probabil în locul țapului din vechime. Nota Aut.) Sunt convinși că-l ia din mijlocul unei sinagoge, și că ceilalți află despre această nenorocire abia a doua zi, când îi găsesc papucii cari rămân! Ei încearcă a se apăra. Ei știu că Assassael se teme de cântecul cocoșului. Și trag conclusia, că și mai mult se va fi temând el de cocoș direct și de pliscul cocoșului. Deaceia la această sărbătoare toți vin la sinagogă cu câte un cocoș, de preferință negru, pe care îl învârt mereu în jurul capului, făgăduind că a doua zi îl vor jertfi lui Assassael. Evident ca să nu mai cânte și ca să mănânce și el din cocoș. A doua zi însă nu se țin de cuvânt, decât în parte: Taie cocoșul, dar nu aruncă pe acoperișul casei decât măruntuiele pentru Assassael, tot restul îl mănâncă ei. Deci îl înșală și pe dânsul!

Aici e locul să arăt cum îl numește poporul român pe Assassael. Când au venit pentru prima dată în țară Jidanii, și-au plătit — mai ales pentru noaptea fioroasă de Iom Kimpur — câte-un șabesgoim, bietul sătean îi întreba uimit a doua zi, că de ce învârt așa de îngroziți cocoșul în jurul capului. Desigur, că vre-un Jidan i-o fi spus: — Asta este pentru Assassael. Românul a priceput imediat despre ce-i vorba și pe dată i-a și naționalizat numele, numindu-l **„Sarsailă"**, cum îl găsim în poveștile lui Creangă.

Pe scurt așa stau lucrurile cu ziua de Iom Kipur. *Intocmai așa!* Și deaceia — mai îngroziți ca Jidanii de Sarsailă — ne întrebăm, ce-a căutat acel, care pe atunci era încă, Episcopul creștin Gherontie, la sinagoga Jidovilor? Voia poate să-l facă pe arhiereul biblic pentru ei? Despre ce li-a predicat? Despre țap? Despre morală înaltă a lui Kol Nidre? Despre cocoșul negru? Despre Sarsailă?! Sau poate li-a spus, *că Sarsailă e identic cu Lucifer, pe care îl adoră franc-masonii, dușmani ai lui Hristos?!*

Ar fi de râs, dacă n'ar fi un atât de grozav semn al vremii!

A! Da! A încheiat vorbindu-le despre cultivarea patriotismului prin sinagogile și religia lor!

Astăzi toată lumea știe ce însemnează „patriotismul" Jidanilor din orice țară. Toată lumea de bună credință, afară de — fostul — Episcop creștin și român Gherontie! Exemplele despre *„patriotismul"* lor abundă în orice țară depe glob, dar din Ungaria lui Bela Kuhn și din Rusia absolutei stăpâniri jidovești, se pot culege exemple pentru toate veacurile. Voi cita câteva date despre *patriotismul rusesc* al Jidanilor din nenorocita Rusie, din articolul **„Când Jidanu-i la putere"**, publicat în numărul din 15 Iunie 1926 al acestei reviste de către d. Prof. I. C. Cătuneanu, Președintele actual al L. A. N. C. Articolul începe prin rezumarea studiului întitulat *„O mare de sânge"* scris de fostul profesor universitar rus Dr. Gregor, astăzi refugiat în Germania. Iată câteva exemple — numai câteva — din torturile inspirate de ura satanică a Talmudului, pe care a căutat să-l proslăvească Gherontie:

„Se așezau condamnații la moarte în rând, li se fixa o mână cu un piron de fier pe marginea unei mese, i se cresta încheietura mânii, se turna peste mână apă clocotindă și apoi se jupuia pielea: Aceasta se numește a fabrica mănuși! *In fiecare cameră de tortură funcționa o executoare specială, totdeauna o jidoavcă, care purta numele Dora sau Rosa mănușereasa"!..*

„Altă tortură: Se puneau oameni cu capul pe nicovală și li se strivea țeasta încet cu un ciocan enorm, iar osândiții la moarte, cari a doua zi a-

veau să sufere aceiaş soartă, erau obligaţi să asiste la această tortură şi să adune ţăndările de cranii şi sdrobiturile de creeri!"...

„Altă tortură: Se aduceau *preoţi* în biserică, erau cununaţi cu o iapă sau cu un porc şi apoi *pironiţi pe cruce în biserică. Episcopul dela Vorones a fost aruncat de viu într'o căldare cu apă fiartă,* s'a scos prin fiertură supă, iar călugării au fost siliţi cu revolverul să mănânce această supă macabră. *Demnitarilor eclesiastici li s'au scos ochii, li s'au tăiat limba şi urechile şi apoi au fost îngropaţi de vii;* sau li se deschidea pântecele, li se scotea o bucată de intestin ce li se bătea în cuie într'un stâlp de telegraf, iar neneorocitul lovit cu biciul era silit să alerge împrejurul stâlpului de telegraf înfăşurându-şi maţele de stâlp până când cădea mort!"...

„Se tăia cu fierăstrăul partea superioară a craniului şi cellalt condamnat la moarte, care asista, era silit să bea creerii victimei!"

„Se arestau familii întregi şi se chinuiau copiii în faţa părinţilor legaţi, sau femeia înaintea bărbatului legat!"...

Sute de mii şi milioane de creştini asasinaţi de ura talmudiştilor, cari în fiecare victimă îl chinuiau pe Hristos, cu suplicii, pe cari numai iadul le-ar putea inventa! Blăstămul gemetelor şi suferinţelor lor fioroase să cadă asupra tuturor jidoviţilor şi francmasonilor noştri, cari prin atitudinele lor pregătesc şi ţării noastre aceiaş soartă!

Dar deajuns, fraţi Români, membri ai L. A. N. C.! Strângeţi rândurile, predicaţi mântuirea, organizaţi-vă! Cazul — fostului — Episcop Gherontie ni arată, că *vremile marilor peticole pentru neamul nostru sunt aproape! Şi decât să ajungem în situaţia nenorocitului popor rus, mai bine să trăsnim drept în frunte pe trădători!* Căci numai prin trădători jidoviţi a ajuns Rusia în cumplita robie a Iudei.

Pentru a încheia, cerem Sfântului Sinod să ice grabnic măsura pe care o poate lua: Să trimită la o mănăstire pe Gherontie! In ce ne priveşte pe noi, să se ştie că am comandat *brice speciale la Solingen pentru asemenea bărbaţi creştine, cari mătură sinagogile jidoveşti, caşi pentru acele, cari în diferite feluri ajută înaintarea jidovimii duşmane!!*

Se apropie ceasul, când vom striga: *Inconştienţii la o parte, iar trădătorii la ştreang!!*

Huşi, 13 Noembrie 1927.

ION ZELEA-CODREANU

Scrisoare deschisă

D-lui Profesor univ. A. C. Cuza

Iaşi

După 20 de ani serviţi cu dragoste şi cinste în armata ţării, la 1 Iulie 1923 m'am înrolat în noua oaste a Ligii Apărărei Naţionale Creştine, în dorinţa de a servi, cu saficiul vieţei mele, neamul meu primejduit de invazia jidovilor; dar n'au trecut nici 3 ani de zile şi ceia ce nu am bănuit că se va întâmpla vreodată, se desfăşoară ochilor.

Citind articolul D-voastră „Uneltirile contra L. A. N. C." publicat în „Apărarea Naţională" Nr. 11 din 6 Oct. a. c. precum şi oratoriile dela aşa numitul a D-vstră „Marele Consiliu" publicate, în acelaş ziar Nr. 12 din a. c. şi prin cari s'a mistificat în întregime adevărul;

Ca cunoscător al întregului istoric al L. A. N. C., sufletul îmi în sângerează de inexactităţile vorbite şi scrise cu o vădită patimă în sus zisele foi — din cari nu am fost exclus — şi, în calitatea mea de preşedinte al L. A. N. C. din Jud. Tutova — confirmat de D-vstră prin telegrama din Iunie 1927 — nu pot lăsa ca aceste publicaţiuni pătimaşe să rămână nedemascate şi ca atare crezute de luptătorii cu bună credinţă, dar cari nu cunosc cum stau lucrurile; conştient jurământului depus de a-mi servi neamul ale cărui interese primează *ori ce alte interese de persoane şi de familie;* faţă şi de cele 50 organizaţii comunale pe cari cu mari sacrificii şi multă muncă le-am putut închega în Jud. Tutova cu o mână de luptători din Bârlad, am obligaţia de a vă răspunde, fără ură, fără frică, fără părtinire.

Domnule Profesor! Mişcarea L. A. N. C. faţă de jidani, este asemenea unui teatru de războiu — ambele tabere stând faţă în faţă —; prima tabără — liga —, prin actul de unire dela 18 Septembrie 1925, şi-a format Statul major, numindu-vă pe D-voastră Şef şi în această formaţie s'a început închegarea unitătilor; mă opresc deocamdată în aceasta ordine de idei aci, şi viu asupra afirmaţiilor D-voastre din articolele mai sus citate.

Ziceţi: „Când acţiunea mea a reuşit să se impună şi a determinat o mişcare în ţară, etc....; inexact D-le Profesor! Adevărul e următorul: Marea mişcare naţională a maselor s'a produs nu datorită teoriilor dela catedră, ci a isvorât din necazurile noastre de toate zilele provocate de puhoiul jidovesc, precum şi din suferinţa vitejească a câtorva tineri în frunte cu Dl Corneliu Zelea-Codreanu, — căruia îi cer scuze că îi pomenesc aici numele —, dar o fac în interesul adevărului; eroismul acestor tineri, a sguduit sufletele până în cea din urmă colibă.

Drumul triumfal dela T.-Severin până la Iaşi, l'aţi uitat? Dar nunta dela Focşani cu cei o sută de mii de nuntaşi?

Tinerii aceştia viteji, au produs cu suferinţele lor, cea mai uriaşe mişcare naţională; modeşti, sinceri şi încrezători cum sunt toţi luptătorii dezinteresaţii; iar D-voastră, profitând de toate acestea ca la un moment să treceţi drept apostol al românismului — bine înţeles pentru naivi — drept mulţumită, acum îi faceţi „criminali"; „omorâtori"; „boi cu barbă" etc.

Mai afirmaţi în acelaşi articol: Liga trăeşte mai vie şi mai puternică astăzi de cum a fost altădată; adevărul D-le Profesor e următorul: Satul major al ligei, neprevăzător la alegerea D-voastră, v'a dat în mână această mişcare fără pereche, pentru ca după un an de zile de conducere să fie distrusă, fiindcă nu v'a-ţi priceput ce să faceţi cu ea! Nu v'a fost milă de suferinţele tineretului şi de munca noastră desinteresată a tuturor?

Noroc că bunul Dumnezeu, ocrotitorul nostru de totdeauna, ne-a luminat din nou calea cea bună şi conştienţi jurământului depus pe steagul cu svastica, ne-am adunat la Focşani în zilele de 3 şi 4 Sept. a. c. unde, în conformitate cu statutul şi regulalamentul L. A. N. C. în baza cărora s'a făcut unirea tuturor grupărilor naţionaliste în 1925, pe cari D-voastră cu voinţă le-a-ţi părăsit, zic întruniţi cu cugetul curat şi îngrijoraţi de primejdia jidovească ce ne amenința din zi în zi tot mai puternic, am ales ca şef pe Dl Profesor universitar Ioan C. Cătuneanu şi sunt pe deplin convins că noul şef al L. A. N. C. — rugăm Cerul să ni-l ţină sănătos — va face ca liga să se ridice din prăpastia în care a-ţi aruncat-o D-voastră şi să meargă cu paşi repezi şi siguri spre ţelul dorit.

Acesta este adevărul, Domnul Profesor!

Afirmaţi că noi am căutat să vă înlăturăm pe D-voastră, spre a transforma liga în partid şi a o amesteca cu celelalte partide! E dureros, D-le Profesor, că scriţi cu atâta uşurinţă asemenea născociri! Sunt convins că

a=ţi procedat astfel, ca să anticipaţi cu ascunderea păcatelor D=voastră! A=ţi uitat D=le Profesor că D=v. a=ţi propus, anul trecut în parlamentul averescan, unirea L. A. N. C. cu partidul poporului în mijlocul căruia se află jidanii Wurmbrand; Maer Ebner etc? Aţi uitat că aţi oferit doctrina ligei unui partid amestecat cu jidanii? Aţi uitat că aţi apărat în Cameră pe aceia cari au tras cu puşca asupra candidatului ligei în jud. Putna, Dl Corneliu Zelea Codreanu? — Rog pe luptătorii de bună credinţă să citească desbaterile din Monitorul Oficial, în faţa cărora, Dl Prof. Cuza, nu mai poate tăgădui.

Ne numiţi sperjuri, D=le Profesor? De ce? Am părăsit noi L. A. N. C.? Pentru că — destul de târziu — am hotărât înlocuirea Dv. la preşidenţie? Cum? Dv. a=ţi crezut că, jurând credinţă ligei, v'am jurat credinţă Dv. personal?

Nici prin gând nu ne=a trecut aşa ceva!! De altfel, în ţara noastră, nu se poate jura credinţă decât unei singure persoane: M. S. Regelui.

Calificativul de „sperjur" e bine meritat de Dv., ca unul cari aţi călcat în picioare regulamentul şi statutul şi aţi părăsit mişcarea tocmai atunci când se cerea imperios din partea Dv., să dispuneţi prin cei 9 deputaţi, ce=i aveaţi lângă D=voastră, organizarea ligei în toate judeţele ţării.

Spuneţi că la 8 Maiu 1927, aţi convocat Marea Adunare Naţională în scopul libertăţei cuvântului asupra celor petrecute în ligă; iarăşi mistificaţi adevărul!

Aţi convocat acea adunare — nu aveaţi căderea, conform statutelor, art. 12, acest drept îl are Marele Consiliu — cu intenţiunea de a induce în eroare opinia publică.

La suszisa adunare am venit şi eu cu împuternicirea din partea Comitetului judeţean, de a face apel la unire şi a atrage atenţia că se calcă legea ligei; am cerut să fiu înscris la cuvânt, însă, devotatul D=voastră şi mărul discordiei din ligă dl Vasiliu Barnovski a refuzat, spunându=mi că nu se dă cuvântul decât acelora cari aderă la hotărârile luate anticipat de Dv. şi m'a invitat să părăsesc sala, dacă nu doresc să am neplăceri; cu alte cuvinte să fiu bătut de ghiogarii ce=i aranjaserăţi pe la colţuri; posed o scrisoare a acestui domn cu cari voi face dovada celor de mai sus, atunci când va fi nevoe.

Iată D=le Profesor, cum a fost aranjată aşa zisa Marea Adunare Naţională.

Dar excluderile atât de mult trâmbiţate? Drept să vă spun, este un caraghioslâc!! Au nu cumva L. A. N. C. este proprietatea D=voastră pe cari aţi vrut să o administraţi după bunul plac, iar noi, zecile de mii de luptători slugile Dv. pe cari să le puteţi concedia după dorinţă? Vă jucaţi cu jurământul nostru? Cu sufletele noastre, cu hotărârea noastră de a ne apăra viitorul copiilor noştri de cotropirea jidovească? Cu ce drept încercaţi acest joc neserios? Chiar dacă aţi fi fost iniţiatorul, plănuitorul, organizatorul şi atotpropovăduitorul L. A. N. C. după cum aţi afirmat fără sfială şi fără teamă de Dumnezeu şi tot nu vi=s'ar fi cuvenit acest drept?

Dar când iniţiatorul L. A. N. C. este dl Corneliu Zelea=Codreanu — îi cer din nou ertare — care a venit anume pentru aceasta dela studiile sale din Berlin cu planul gata şi a convocat D=sa — în contra voinţei D=vstră şi chiar a tatălui său — adunarea de constituire la Iaşi; când tot acest tânăr a adus primele svastici; a croit primele steaguri; a conceput planul regulamentului şi al Statutului L. A. N. C. după cari dl profesor Ion Zelea=Codreanu a prelucrat cu mâna sa, după acel plan, statutul şi regulamentul — cari manuscrise le=am văzut eu cu ochii mei —; nu v'aţi gândit că procedeele D=voastră pătimaşe vor face să iasă la lumină adevărul care să vă învălue trecutul?

Afirmaţi că de către dl preşedinte al L. A. N. C. prof. univ. I. C. Cătuneanu vi s'ar fi cerut D=voastră ca Liga să=şi ea denumirea de partid; nu cunosc nimic privitor la această afirmaţie, însă, eu vă întreb atât: Cât aţi propovăduit D=voastră naţionalismul, găsita=ţi un singur ţăran care să vă definească cuvântul ligă? Credeţi că programul mişcărei noestre nu s'ar putea înfăptui decât sub numele de ligă?

Domnule Profesor! Când toate aceste adevăruri le cunoaşteţi, nu poate mintea mea pricepe, cum a=ţi putut dispune, ca în procesul verbal ce a=ţi încheiat cu ocazia întrunirei aşa zisului Mare Consiliu, să ne ameninţaţi cu justiţia? Nu v'aţi făcut socoteala că dintre reprezentanţii legali ai Marelui Consiliu, nu aţi avut nici a treia parte ca să puteţi lucra în numele L. A. N. C., dela conducerea căruia fuseserăţi scos încă dela 4 Sept. a. c.?

Nu pot trece cu vederea un alt pasaj din acelaş proces verbal, din cari se evidenţiază răutatea sufletului D=voastră: Aţi trecut în procesul verbal numele celor excluşi de D=voastră, fără a trece înaintea numelui, titlul ce=l au, — nu e vorba de mine; eu nu am titluri — cu intenţia ca masele să nu se indigneze când vor vedea că e vorba de personalităţi distinse din Statul major al ligei.

Ce o fi zis opinia publică când, din păcate, vor fi citit în „Apărarea Naţională" asemenea bazaconii? Dureros! Trist!!

Ca încheiere: In continuare la prima parte a prezentei scrisori: Am zis că vi s'a încredinţat la 18 Sept. 1925 conducerea armatei L. A. N. C.; dela numirea în această funcţie şi până acum, timp de 2 ani de zile, nu aţi putut trece dela teorie la practică; fie că nu aţi voit; fie că nu v'aţi priceput; cei ce au voit să activeze, nu s'au putut mişca, din cauză că nu aveau adeziunea D=voastră şi iată că, după un scurt timp, frontul în faţa duşmanului a rămas descoperit, legătura pierdută.

Cu asemenea Comandant, nu se poate câştiga cauza, nici peste o sută de ani faţă de un duşman care lucrează necontenit cu fapte, nu cu teorii. Ca atare, înlocuirea se impunea de urgenţă; L. A. N. C. sub comanda noului şef dl profesor universitar Ioan C. Cătuneanu, îşi va recâştiga încurând terenul perdut din cauza incapacităţei vechiului şef suprem.

Domnule Profesor!

Ne=aţi insultat pe toţi; m'aţi insultat şi pe mine vorbind de Tutova; eu vă răspund cu un umil dar sincer sfat:

Cinstiţivă bătrâneţele! Nu ne siliţi să mai revenim, cu atâtea câte ştim. Nu este nici interesul nostru al luptătorilor L. A. N. C., nici al cauzei şi mai puţin al D=voastră personal.

DIMITRIE POPESCU
Preşedintele L. A. N. C.
din jud. Tutova.

Bârlad, 27 Oct. 1927.

«Voiţi să arătaţi cu date, că numărul cel mare de cârciumi ar fi ţinute de creştini. Ca Mitropolit al Moldovei ţin să precizez că în întreaga Moldovă la ţară, ca şi la oraşe, cele mai multe cârciumi sunt ţinute de Evrei şi adesea sunt numai firmele şi brevetele pe numele Românilor, dar comerţul de cârciumă îl exercită Evreii».

(Mitropolitul Pimen al Moldovei, răspunzând Jidanului falsificator de date statistice, senatorului Horia Carp, ales pe lista liberală).

Evreii din România nu sunt supuși români, nu sunt minoritate etnică, nici rămășiță etnică

In ședința Senatului de Mercuri 2 Noemvrie a. c. am văzut că s'a pus întrebarea: cum se consideră evreii, ca o confesiune sau ca o naționalitate? Drept care s'a răspuns prin dl senator Horia Carp, că se consideră ca o *naționalitate și ca minoritate etnică,* deci cu toate drepturile ce decurg de aci.

Să vedem cum. Mai întâi partea națională: da, sunt o naționalitate, însă o naționalitate a cărei bază și suport nu este un teritoriu politic cu legi laice, ci religia este baza lor, și'n religie se cuprinde și partea politică corespondentă acestei națiuni, în sensul idealului lor național.

Cine încearcă a cunoaște altfel acest popor, riscă a da soluțiuni greșite în marea problemă evreiască din Romána, pentrucă evreii în practica vieței din afară sunt numai în funcție de religia lor, mai cu seamă partea politică în stil mare.

Tot pe baza religiei s'a încheiat și Alianța Israelită Universală, în plină funcțiune acum.

Această alianță ia naștere în anul 1860 prin fondatorii ei Adolph Cremieux (Ițic Aron Moise) din Paris și Moses Montefiase din Roma, cum se știe din publicațiunile la timp prin ziarul L'Eclair din Paris, cu detalii în urmă prin Archives israélites, XXV, p. 651 din 1861.

In acele publicațiuni iată citația de bază:

Naționalitatea noastră este religia părinților noștri și nu cunoaștem alta. *Deci religia și nația e tot una.*

Acum să vedem ce cuprinde religiunea mozaică ca parte politică corespondentă nației.

Religiunea mozaică este cu **totul materialistă** căci Dumnezeul lui Israel — spre deosebire de cel universal, carele este și-al tuturor celorlalte popoare, cu deopotrivă părtinire pentru toate creațiunile sale — are în vedere numai avuțiile lumei, bunurile pământului ale celorlalte popoare, pe care le promite neîncetat fiilor săi. Promisiune încă dela început, prin cei dintâi patriarhi Abraham și Iacob. Apoi prin legile lui Moise (Deuteronom Cap. 6 V. 10 și V. 11) și prin profeți.

In baza averilor dominația universală; apoi distrugerea celor de alt neam (Deuteronom Cap. 7. V. 16.) Iată partea politică.

Aceasta urmărește și Alianța Universală; în acest scop s'a încheiat.

Iată altă citațiune din cuprinsul său:

Pe zi ce trece rețeaua pe care ovreii o aruncă asupra Pământului, se va întinde

Nu e departe timpul în care toate bogățiile Pământului vor aparținea numai evreilor.

Cum vedem: aceiași concludere, *acelaș ideal național de dominație universală prin averi în dauna celor de alt neam, în cazul de față în dauna noastră.*

Iată deosebirea cea mare la nație.

Vom observa însă că tot așa deosebiți sunt și ca organizație de stat: *un fel de stat în stat, în fiecare țară unde stau ca și la noi.*

Baza acestui stat este Sinagoga, pe lângă care funcționează un guvern numit *Kahal* [1]*). Deci tot religia bază.*

Toate Kahalele — state în stat — corespondente Sinagogelor, constitue unitatea națională și de stat a evreilor, din întreaga țară, până la rabinatul șef, și de aci mai departe legătura și peste hotare: Israel în Diasposa până la Cârma Alianței Israelite Universale; unde o fi acum această Cârmă.

Tot despre acest stat în stat iată și propria lor mărturisire, un articol publicat în revista *„Der Jude",* Decemvrie 1924 de Iacob Klatzkin, el însuș evreu. In românește de dl profesor universitar I. C. Cătuneanu în cartea sa *„Cuvinte adevărate"* pag. 78. In articol spune clar între altele și cuvintele:

„Un zid puternic ridicat de noi înșine — prin religie — ne-a despărțit de poporul-gazdă și dincolo de zid trăia un stat în miniatură. Dacă Schulhan-Aruh (esența Talmudului) își pierde valabilitatea, atunci în lăuntrul celorlalte națiuni nu ne-ar mai despărți nici un zid și atunci nu am mai constitui o escepție. Caracterile politice ale legiuirilor noastre evreiești, ne-au păstrat în exilul de 2000 ani o putere specială ca stat în stat".

De aci concluderea: dacă sunt o națiune deosebită și ca stat în stat dosebit și indivizii sunt tot așa deosebiți de massa majoră a națiunei noastre autohtonă, deci nu sunt supuși români ci supușii statului lor în plină funcțiune.

Pe aceleași motive: nu sunt nici minoritate etnică, căci fac parte neîncetat din massa majoră a neamului lor, oamenii aceluiaș stat,, aceiași națiune evreiască în continuare; *nu sunt separați de-ai lor; n'au întrerupt nici legătura politico-religioasă cu organizația statului lor, de ale cărui legi de guvernare depind în prima linie.*

Nefiind nici una nici alta în țara aceasta, ca și'n toate țările — prin însăși Constituția lor de stat în stat, calitatea lor de străini este complect justificată și străinii nu pot avea drepturi politice.

Se va spune poate: cu toate acestea li s'au dat drepturi politice, și'n limitele acestor drepturi să fie considerați. Nu se mulțumesc numai cu atât, ei vor drepturi evreiești. Și anume: cunoscutul rabin șef dl dr Niemirower din București în cartea sa *„Incursiuni în istoria evreilor",* la capitolul XIX, pag. 109, arată că tot ce li s'a dat până acum, după exemplul Franței și Americei, au fost drepturi omenești și nu evreiești.

Care sunt acele drepturi evreiești? Sunt toate acelea ce decurg din legile prevăzute în biblia evreiască, parte din ele arătate mai sus, și din profeți, cu detalii prin legislații ulterioare ca Talmudul. Cum s'a arătat: *prin ele se urmăresc averile. dominația universală și chiar viața celor de alt neam.* Dominația Universală în stilul Alianței Israelite Universale.

Dacă după expresia lui Klatzkin, de mai sus, se consider ca musafiri numai și la noi popor — de gazdă, vom observa și aci că dintre toate popoarele, cu evrei în gazdă, România adăpostește cei mai mulți în proporție cu populația sa, cum se știe: aproape două milioane și jumătate, sau chiar 3 milioane evrei, la o populațiune de 14 milioane pur români.

Prin aceasta proporția este atât de mare, evreii atât de mulți, încât sufocă nația, cum au sufocat orașele Moldovei din cuprinsul hotarelor lui Ștefan cel Mare, — târguri și târgușoare, — iar acum, de câțiva ani, invazia cu furie asupra piețelor Bucureștiului, trecut de jumătate sub stăpânirea lor, precum și asupra Ploieștiului pentru bogățiile și minele Prahovei.

Așa că nu sunt numai cârciumele în stăpânirea lor, cum drept a observat I. P. S. S. Mitropolitul Primat, ci totul sub acapararea lor. De aci neliniștea omenirei noastre, de aci fierberea în substrat, cu ură contra acaparatorilor.

I. MIRONESCU „NOR"
Inginer hotarnic, București.

---

[1]) Vezi cartea dlui dr Paulescu despre „Talmudul, Kahalul, Francmasoneria. Ediția 1913. Ce cuprinde acest guvern, pentru conducerea supușilor săi religioși, detalii, nu privește.

Pământul Făgăduinții

— Vești noui și întristătoare din Iclod —

In numărul 13 an. II din 1 Mai 1926 din „Infrățirea Românească“ am avut nenorocul și durerea să semnalez, — cu date absolut autentice și din izvor de mâna întâi, — prăpădul ce se face în populația băștinașă și românească din Iclod prin subminarea asiduă și conștientă a elementului românesc din partea jidovimei, secondate și ocrotite de autoritățile locale și chiar și superioare, ale căror reprezentanți sunt jidani sau jidoviți.

S'au spus acele lucruri dureroase, nu ca palavre, ci ca un strigăt de durere, în nădejdea că se vor afla suflete românești și creștinești, cari să sară în ajutorul românilor destinați pieirei și că, doar', se va mișca conștiința românească în factorii cu cădere ai județului Someș.

Trist este, însă adevărat: toate sunt toacă la urechea surdului.

In toată vremea vezi apărând pe străzile comunei câte o figură nouă de jidan, de vederea căruia ești apoi silit să te delectezi permanent, deoarece îi vine bine ca să-și stabilească domiciliul său în Iclod, punându-se sub aripile ocrotitoare ale nobilului de „Nagyiklódi“ Tischler Mór.

Toată lumea e cap plecat înaintea intereselor jidovești și se face fără judecată și conștiință. Interesele jidovești apoi sunt mai vârtos și aproape totdeauna de natură materială, lovind fără milă în românii storși și fără vlagă.

Reforma agrară în Iclod a fost și este o batjocorire a elementului românesc din cauza, că această comună a fost sortită de duhul cel rău să-l aibe de mare proprietar pe Tischler Mór. Pentru a i se salva deoparte proprietatea acestuia, în această comună cu hotar extins la 2 jughere, ca nu cumva românul să poată apuca la putere și să cuteze a se împotrivi cutropirii jidovești. Hotărește Comitetul Agrar (sub președinția lui Constantinescu-Porcu, pretinul lui Tischler Mór), lasă 510 jughere lui Tischler Mór (motivând cu niște afirmări și certificate oficiale, la exactitatea cărora încape deabine îndoială). El deține însă mai mult și acum; când este numai vre-o trebuință, se iea din moșia lui strictul necesar. Așa mai nou s'au luat 77 jughere; dacă nu s'ar fi ivit trebuința, trecând dela săteni la un alt proprietar creștin o cantitate de pământ ce se cuvenea acestuia, pentru care era să se compenseze sătenii, și aceste 77 jughere rămâneau și pe mai departe la Tischler Mór. Te crucești când vezi, că dela creștin se poate lua și peste lege și cuviință, iar jidanul poate să dețină pe nedreptul cantități considerabile de pământ.

Pentru ilustrare în special, supun de astădată judecării opiniei publice românești cinstite cazul *„sesiunei parochiale și școlare izraelite“* din Iclod.

Regiunea Agricolă Gherla prin procesul verbal No. 184 din 20 Februarie 1927 la p. 10 de repartizare atribue, dupăcum sună: *„10. Sesiune parochială și școală conf. israelită ce se va cere aprobare suprafața de 12 Jug. cat.“*

Preotul comunei, din considerația că pentru cântărețul bisericii din Iclod, pentru biserica și școala din Iclozel, — toate aceste fără sesiuni, — nu s'a destinat nimica, a cerut să se dea acestora cuvenita sesiune, susținând mai vârtos că nici comunitatea și nici școala evreiască nu sunt îndreptățite să primească sesiune, pe când școalei, bisericii și cântărețului se cuvine sesiunea.

La această reclamație verbală Regiunea Agricolă Gherla a dat adresa No. 357 din 8 Aprilie 1927 către Primăria comunei Iclod, în care lasă ca din 12 jughere să se dea cântărețului bisericii din Iclod 5 jughere, *„rămânând biserica (sic nu parohia) evreiască cu 7 Jug.*

Școala din Iclozel a primit 2 jughere (zi două față de 5 destinate școaiei jidovești), iar biserica românească 1 (zi unu față de 7 ale sinagogei jidovești) în hotarul propriu.

Aceasta fiind situația și rușinoasă și nedreaptă, preotul și în calitate de președinte al comitetului școlar a cerut cu adresa No. 146 din 16 Septemvrie 1927 intrarea în legalitate. Lăsăm să urmeze adresa fără să facem vre-un comentar.

„Domniei Sale Domnului Agronom Regional Gherla.

Domnule Agronom Regional! Ca paroh al comunităților bisericești române din Iclod și Iclozel, Vă rog cu onoare să binevoiți a considera următoarele;

In primăvara anului curent, când ați făcut repartizarea terenului expropriat, în scopuri bisericești ați destinat:

1. In Iclod: bisericii și școalei evreești 12 jughere.

2. In Iclozel: bisericii românești unite 1 jugher.

La cererea mea verbală ați binevoit destinația din Iclod a o modifica, atribuind cantorului bisericii noastre, cu aproape 1300 suflete, 5 jughere — lăsând „biserica evreească“ cu numai 7 jughere.

Pentruca să nu fiu timbrat, deși fără temei, de instigator, n'am reclamat în scris, că destinația pentru „biserica și școala evreească“ nu are justificare legală, deoarece:

a) Comunitatea izraelită din Iclod are numai 173 suflete, după dovada certificatului comunal sub 1) anexat și deci nu are suflete (cel puțin 300, având rabin local) recerute prin alineatul 2 *b)* din instrucțiunea No. 3855 din 14 Martie 1923 a Direcțiunii generale din Cluj pentru R. A. și adecă din art. 6 punctul 4 din legea R. A.

b) Școală evreească (în ființa legală și sub controlul Statului) în Iclod nu există, dupăcum dovedește adresa No. 1799—1927 a Revizoratului școlar al județului Someș, anexată aici sub 2).

Dupăce însă destinația făcută în primăvară se menține și pe mai departe, mă văd silit acum să Vă rog ca să binevoiți:

Lipsind „biserica și școala evreească“ — cari nu au niciun drept și adecă nu există în Iclod, — de sesiunea de 7 jughere, să atribuiți din acest teren;

1. 5 jughere biserici românești unite din Iclozel, care are teren productiv de numai 1 jugher 462 st. p. (din cf. No. 23), din care a perceput în total 700 lei în anul 1926, — care este lipsită și cu multe nevoi și care are 384 credincioși (deși este filie, la care se recere numărul de 100 suflete numai sub respectul legii R. A.)

2. Școalei primare de stat din Iclozel, care asemenea se luptă cu cele mai mari greutăți, să binevoiți a atribui 2 jughere pe lângă cele 2 jughere atribuite în primăvară.

Când Vă rog să binevoiți a lua în binevoitoare cumpănire aceste ale mele șire, și să dispuneți în sensul cererii mele, Vă rog să primiți asigurarea stimei mele cu care Vă sunt. — Iclod, la 16 Septemvrie 1927. ss. I. Sângeorgean paroh, președintele com. școlar din Iclozel“.

La această cerere timp de 2 luni nu s'a primit răspuns, așa că preotul a reclamat, trimițând adresa No. 214 la 16 Noemvrie 1927.

La aceasta reclamație apoi Regiunea Agricolă Gherla răspunde cu adresa No. 891 din 19 Noemvrie 1927,

---

[1]). Certificat comunal. Subsemnata primărie dovedește oficios, că populația din comuna Iclod după religie se împarte dupăcum urmează: ortodoxi 9, greco-catolici 1229, romano-catolici 30, reformați 67, evrei 173, armeni 6, în total 1514 suflete. Iclod, 13 Septemvrie 1927. ss. Davidovits, notar. ss. Mihai Hurducaș, primar.

[2]). România. Revizoratul școlar al județului Someș. No. 1799—1927. Domnule Paroch. — In nex cu cererea Dv. No. 144 avem onoare a Vă comunica, că în comuna Iclod afară de școala primară de stat, nu avem știre să existe o altă școală particulară. — Dej, la 16 Septemvrie 1927. ss. I. Chioreanu.

pe care o dăm aici în întregime, cu titlu de document:

„Oficiul parohial Român Unit, Com. Iclod. — La adresa Dv. No. 146 şi 214—1927.

Cu onoare Vă comunicăm următoarele:

a) Prin raportul nostru No. 765—1927, am supus cazul d-lui Consilier Agricol al judeţului referitor la cererea Dv. din adresa primă, — la care s'a răspuns cu ordinul No. 1568—1926 că *biserica şi şcoala evreească din Com. Iclod rămâne şi pe mai departe cu competinţa* (sublinierile făcute de noi!) atribuită de 7 Jug. cat.

b) Referitor la satisfacerea bisericei gr. cat. şi a şcoalei din Com. Iclozel cu alte terenuri — decât cele primite până în prezent, am arătat încă odată dlui Consilier Agricol carei-i situaţia terenurilor expropriate în Com. Iclozel şi Iclod, cu rapt. No. 784—1927 — la care până în prezent n'am primit încă rezultat. Şef de reg. apr. ss. Gh. Ignat, Secretar ss. I. Cosma".

Aceasta este situaţia „sesiunei parochiale şi şcolare evreeşti" din Iclod. Autorităţi de ale Statului român, chemate să apere legalitatea, în scrisoare oficială sancţionează nelegiuirea.

Se dau fără temei legale, din o moşie expropriată dela un creştin, 12 şi adecă 7 jughere, — neluând în socotinţă reclamaţii şi cereri legale, — unei comunităţi jidoveşti de 173 suflete, pânăcând bisericii româneşti cu 384 suflete şi şcoalei româneşti, fără îndoială îndreptăţite, nu se poate da sesiunea cuvenită.

Pânăcând se dau 7 jughere jidanilor, serviciul sanitar de circumscripţie, — acest oficiu important, care îngrijeşte interesele sanitare alor 17 comune cu 10365 locuitori români şi creştini (8932 români şi 1433 maghiari), este lipsit de sesiunea avută în anii precedenţi, dupăcum au şi alte circumscripţii. Medicul creştin, care cu toată râvna împlineşte serviciul său important pentru sănătatea alor 17 comune (fără îndoială mai important decât văicărerile din sinagogă în slujba alor 173 suflete) nu poate să aibe sesiune, trebuincioasă pentru producerea furajului necesar la întreţinerea alor doi cai, spre a putea cutreera comunele situate pe distanţe de zeci de kilometri.

Dacă nu aşi fi indignat şi ruşinat în demnitatea mea de român, aşi propune Domnului Consilier Agricol al judeţului Someş şi Domnului Agronom al Regiunei Gherla, să cumpănească, dacă nu s'ar putea să se dea *vorbeterului* din Iclod 100 Ha. sesiune, — tot pe temeiul stării de prezent, — cu atât mai vârtos că Legea de organizare a Bisericii ortodoxe prevede (cu ceva sucitură de analogie se poate aplica), că unde nu este, să se creieze sesiuni de *100 Hectare pentru Episcopii.* Or, vorbeter-ul sau rabinul din Iclod se numeşte din partea jidanilor, cari îi prostesc şi pe români, *„Vlădicu"*, iar însuşi rabinul pe sine se numeşte *„primrabin"*, exact ca reprezentantul cultului mozaic în Senatul Ţării. (Analogia până acum a fost făcută şi se cuprinde în acte oficiale, numindu-se *parohie* şi *biserică* aşezămintele jidoveşti).

Dar nu ne arde de glumă, ci aproape desnădăjduit supunem acest caz, cred că unic în felul său, care trebue să revolte pe orice om de bine şi nu voim să nu credem, că se va face şi îndreptarea absolut trebuincioasă a umilirii de azi, chemând la răspundere pe cei uitaţi de demnitatea lor de român.

I. S. SOMEŞAN
preot pe valea Someşului

Armata noastră

— Pentru Domnul Ministru de răsboiu —

Multe şi variate vor fi păcatele vieţei noastre publice, dar faţă de neregulele ce se semnalează în armată, se comite o crimă prin tolerarea lor.

Vom pomeni câteva, poate în ceasul din urmă se vor lua măsurile necesare.

Relev acestea cu conştiinţa împăcată, că îmi fac datoria de cetăţean şi de ostaş.

Iată câteva fapte:

1. In multe corpuri de trupă în prima perioadă de instrucţie, 1 Febr. —1 Iunie, oamenii apţi pentru gradul de fruntaş şi caporal, sunt aleşi ca ordonanţe personale a Dlor ofiţeri.

2. Se face prea mult uz de soldaţi în serviciile personale a Domnilor ofiţeri şi reangajaţi. Sunt cazuri de ofiţeri cari au în serviciu — cu intermitenţă — câte 3—4 soldaţi.

3. Materialul de luptă, cât şi echipamentul, lasă foarte mult de dorit cum este întreţinut. Apoi este insuficient şi de proastă calitate.

4. Solda trupei nu se împarte regulat şi cinstit.

Un caz mic: la Buzău, un comandant de baterie, opera solda trupei pentru a cumpăra hrană cailor, ca să fie graşi în preajma inspecţiei.

5. Avem azi o singură Şcoală militară pregătitoare de ofiţeri de rezervă de artilerie. Aceasta e la Craiova.

Localul este fosta *cazarmă* a Reg. 6 vânători.

Tinerii extenuaţi de studiile liceale şi universitare, sunt internaţi într'o cazarmă cu dormitoare de 50—70 elevi, pe care le curăţă soldaţii!

Iarna frigul îngheaţă apa în bidoane.

Lumina şi apa, lipsesc adeseori.

Pentru spălat sunt două lavabouri, fără lumină, fără geamuri şi fără foc. Elevii?!

Sunt viitorii ofiţeri de rezervă de artilerie, care constituesc majoritatea combatanţilor în timp de războiu.

Până acum 3 ani, nu se admitea scutirea taxei de cal. *Deci 80% din elevi erau jidani şi alte minorităţi. Azi, prin scutirile ce se fac, s'a ajuns ca să avem 50% minoritari; din care majoritatea sunt jidani.*

Anul acesta s'au prezentat suficienţi candidaţi români. Dar din lipsă de fonduri, Şcoala i-a trimis majoritatea la serviciul auxiliar, oprindu-şi — aşa zisele elemente selecţionate — *dintre jidanii atot-pătrunzători,* un număr destul de mare.

Trebue să se ştie că 65% din ofiţerii de rezervă de artilerie, sunt jidani!..

Cum şi-au făcut jidanii datoria în războiu, se ştie de toată lumea, mai ales la artilerie şi infanterie.

Cum şi-o fac astăzi, să vă dau un exemplu:

In anul şcolar 1926—1927 la Craiova, printre alţi jidani era şi multimilionarul Harth Camilo din Cernăuţi.

La unul din monstruasele chefuri ce a făcut către finele anului şcolar, a compromis doi ofiţeri ai şcoalei, pe care corpul i-a mutat disciplinar dela Şcoală; unul la Târgul Mureş şi altul la Ismail.

Trimis în Februarie la un Regiment de artilerie din Roman, d. Harth Camilo, s'a prezentat Comandantului de baterie cu această frază:

— „Domnule Căpitan, am auzit că sunteţi dija un tip foarte scarbos, dacă este aşa, eu mă mut din batăreia d-voastre!

Din imprudenţă (!), Comandantul încercând să-l pună la locul lui, a avut de suferit... consecinţe!..

Incheem deocamdată cu atât.

G. FĂCĂOARU
Str. Cantacuzino 21 Bucureşti

Revista noastră aduce mulţumiri vii Dlui Comandor Manolescu, secretarul Regionalei „Unirea" pentru a doua serie de abonamente trimise şi incassate, îndemnând pe toţi aderenţii noştri să urmeze pilda şi îndemnul ce vine dela Focşani.

GLASURI DIN TÂNĂRA GENERAȚIE

Păcatele noastre

Scriem acestea pentruca acei prea optimiști să aibă o terapeutică desiluzie, iar acei cari văd lucrurile așa cum sunt, un nou motiv de a mări numărul crestăturilor de pe răboj. Și pentru a dovedi, că unii sunt lupi, numai pentrucă noi suntem oi.

S'a crezut la început că toți antisemiții umblă sub steaua norocului. Azi însă suntem în măsură a dovedi că mulți dintre ei umblă sub musca de pe căciulă.

„Probemus...“

1. In fața Universității se află cunoscuta lăptărie proprietate a jidanului „Izsák“. Sunt mai mult de 2 ani de când aproape toți studenții noștri mănâncă la orele 10, la 5 și seara la acest „Isac“. Aproape toți au cunoștință că e jidan, aproape toți sunt integrali naționaliști, cei mai mulți au spart geamuri și cu toții își varsă banii în punga acestui I-„sac“.

Oare să fie acesta antisemitismul practic?

2. Dar va zice cineva: „Nu poți face antisemitism pe temă de alimentație“. Să trecem atuncia la îmbrăcăminte. Sunt mai mult de 90 procente acei studenți cari își fac hainele la firmele jidovești „Janovits“ și „Neumann“. Cercetătorul curios nu are decât să cerceteze registrele acestor firme și se va convinge de „absurditățile“ pe cari le înșirăm noi aici. Căci nu e vorba să se cerceteze cine cumpără dela jidani un ac sau o blană. Adevărul e că toți cumpără câte ceva, iar încet și pe nesimțite ei ne cumpără pe toți.

Căci Domnii mei, vă rog să recunoașteți, că antisemitismul este o doctrină care nu se justifică decât atunci când o pui în practică!

3. Dar problema se complică și cu elemente ce se încadrează în domeniul pur al intelectualității. Las la o parte faptul, că noi cei mai mulți cunoaștem literatura română prin prisma de vederi a lui Dobrogeanu Gherea (Nuhăm Katz) și prin a lui Sanielivici, iar vocabularul linguistic prin ceeace vrea Șăineanu și Stănceanu, jidani sadea cu toții. Căci chiar și iluzia de civilizație pe care zi de zi trebue să ne-o dea jurnalul, noi ne-o procurăm tot din ziare jidovești.

Căci „Adevărul literar“ se citește mai mult decât „Universul literar“ iar „Dimineața“ mai mult decât „Universul“.

Dealtfel opinia publică este ca struțul. Inghite orice. Căci numai astfel se poate explica succesul ce îl are „Dimineața“ și „Adevărul“ pe piața Clujului. Vânzători specialiști aduși din mahalaua Bucureștilor sbiară ca din gură de șarpe la diferite colțuri de stradă „Dimineața — cele mai nouă știri, — fuziunea lui Averescu cu Maniu, — fuziunea lu Maniu cu Brătianu — ori fuziunea lui Brătianu cu Iorga“.

Și așa se trece „Dimineața“ spre marea bucurie a dlui Buteanu, scrib cumpărat ori fiu pierdut. Iar studenții citesc ce scrie Grauer și Nadler și fac naționalism integral.

— Cereți nume de persoane?

D-lor mai presus de toate să nu fim ipocriți.

STUDENTUL CLUJAN

De ce Moții noștri au ajuns cerșetori, sau cine a devastat pădurile românești

Se agită din nou chestia pădurilor noastre și de sigur că încă mult timp vom avea ocazia să auzim cum se irosește această bogăție națională, care nu atrage atenția miopiei guvernamentale decât prin prea simțitoarele bacșișuri — obiceiu atât de bine localizat la noi, încât dacă n'am ști anticipat proveniența lui, am jura că este pământean.

Am zis că se agită din nou chestia pădurilor, pentrucă de fapt se agită încă de mult, însă am crezut că în urma a 2 mari evenimente, regimul pădurilor se va schimba.

Acele două mari evenimente au fost: moartea fostului ministru Alecu Constantinescu, zis și *„cioclul pădurilor“* și împrejurările grele în cari guvernul actual a luat cârma țării unită cu responsabilitatea unei guvernări cinstite, care curgea din această excepțională stare de lucruri.

Nu încerc să blamez pe nimeni, dar ce să fac: „de mortuis nil nisi... verum“.

Fostul ministru de tristă memorie pentru pădurile noastre constituia un grav obstacol în calea unei politice forestiere *„românești“*.

Avem atâtea exemple de tranzacții oneroase încheiate și patronate cu concursul acestui matador forestier, care-și făcea o glorie — și'n acelaș timp se'nțelege și-un venit — din afacerile obscure, dar foarte rentabile pe cari le făceau jidanii cu lemnul românesc.

După ce s'au furișat în toate domeniile, dupăce au supt și sug încă din toată seva, acești paraziți s'au năpustit și asupra mănosului câmp de activitate și rezultatul ne arată că în nici un alt domeniu „vampirismul jidănesc“ n'a operat mai adânc.

Avem prin așa zisa naționalizare a subsolului, societăți pentru exploatarea petrolului: jidano-americane, jidano-engleze, jidano-olandeze etc.; subsolul era prin urmare naționalizat...

Și-ar fi permis îndrăzneala să se apuce de altă ramură de bogăție națională: cerealele și vitele — dar nu s'a putut — acesta era monopolul „Băncii Românești“.

Prin grația răposatului Alecu Constantinescu îi vedem introduși însă într'altă ramură de bogăție națională: pădurile — și vedem numai după o scurtă trecere de timp că vandalismul lor s'a manifestat aici cu maximum de intensitate.

In anul 1922 s'au exportat 805.000 tone lemnărie, adică aproape cât întreaga producție. Dacă adăugăm la această cifră și consumul intern, cât face în total? De ce atâta risipă de material lemnos? De ce atâta jaf, când știm că abuzul nu poate să aibă decât urmări dezastruoase?

Și-apoi ce sunt altceva inundațiile din ultimii ani și bara de la Sulina, decât urmările politice nefaste ale aceluia care a fost mai mare peste pădurile noastre. Da, repet — ale noastre — căci ale cui au fost pădurile Moților, decât ale lor? ale noastre, ale acelei majorități enorme, care a fost sistematic spoliată de drepturile ei legitime asupra unei avuții pe care în cursul vremurilor au apărat-o cu prețul vieții lor. De ce s'a furat hrana acelei brave populațiuni din munții Apuseni și aiurea? Ca să ajungă cerșetorii de azi?

Acesta este bilanțul activității răposatului Alecu Constantinescu în domeniul forestier și iată pentruce ziceam mai sus că moartea lui constitue o dată în analelele pădurilor noastre.

Credeam că dispărând cauza va dispare și efectul, dar ne-am înșelat. Din contră, am avut ocazia să aflăm și de alte afaceri necurate, contractate sub regimul „constantinesc“ al pădurilor și-al căror dosar respectabil strâns de dl inginer Florescu, fost deputat al L. A. N. C., stă la dispoziția oricui vrea să studieze activitatea distructivă, pe care urmașii lui Izrael, cu consimțământul nostru tacit au desfășurat-o în acest domeniu.

A venit apoi, în împrejurările cari se știu, guvernul actual și tocmai acele împrejurări ne îndreptățeau să credem că lucrurile se vor schimba.

Am auzit de vizite în țara Moților, de promisiuni ademenitoare, de planuri

şi ne-am bucurat. Dar a trece dela lirica teoriei la practica faptelor e mult.

In ultimele alegeri, toate partidele şi în special guvernul, s'au întrecut în dragostea pe care au arătat-o oropsitei populaţii din munţii Apuseni. Dar se vede că trecând luna de miere, a trecut şi dragostea cea aprinsă declarată cu atâta spontaneitate în epoca vulnerabilă a alegerilor.

Acestea sunt aspectele triste sub cari se manifestă problema pădurilor şi numai acum vedem cât fond de adevăr cuprinde zicala moţului: *„Munţi noştri aur poartă, noi cerşim din poartă'n poartă"*.

S'ar putea crede că este în această afirmaţie, o exagerare manifestă, dar nimic nu e mai adevărat, căci ce-au ajuns Moţii noştri decât nişte cerşetori?...

Domnilor dela conducere, dacă simţiţi româneşte cât de puţin, procedaţi de astădată tot „româneşte": revizuiţi toate contractele de păduri încheiate până acum şi credem că nu puţini vor fi jidanii cari au tras sistematic statul pe sfoară — adică pe noi.

Dl inginer Florescu vă stă la dispoziţie!...

GHEORGHE I. POPESCU
Student, Academia Comercială

...Şi e toamnă

Soarele faţa şi-a'ntors spre alte orizonturi şi nu mai trimite nici căldură, nici lumină. Ceaţă deasă şi rece cerne în văzduh. Natura împaianjenită îşi învăleşte huma cu haina-i zdrenţoasă şi petecită pe-a-locuri cu peteci de varii culori spălătăcite. Peste câmpii surii vântul şueră spasmodic. Pădurea cu faţa-i mutilată oftează privindu-şi frunzişul palid şi veşted, şi'n şoaptă picură lacrimi pe ele... Monoton susură şi valea... Iar din depărtări glasuri frânte s'aud. E răguşit cobit de bufniţi ce se răsfrâng de pe turnul ciung din cetatea ruină.

Este 'nfiorător aspectul toamnei ucigaşe când sub cerul strein mărginit de orizonturi stranii viaţa piere.

Piere viaţa şi piere un neam!

Cu natura — ce se stinge pe patul ei muribund — se sbate'n agonie un neam şi el zdrenţos şi cârpocit. Fratele codrului, Românul, îngălbeneşte şi el, şi viaţa-l părăseşte...

Cu frunza ce flutură'n vânt şi cade apoi jos, palid şi veşted cade şi el: cu ochi stânşi adânc căzuţi în orbite, cu faţa-i brăzdată de brutalul alcool şi cu cap diform — ce poartă un păr zburlit şi sălbatec — în vârful unei spinări îndoite a scheletului uscat. E fiul morţii.

In toamna târzie pe marginea de drum un copil zgriburând şi'nfrigurat a veghe stă. Din timp în timp plângând bolboroseşte cuvinte abia înţelese: ta...ta...a...tă...ă, mi-e fri...i...ig. El zace lungit cu faţa umflată având un colorit roş-vineţiu, ochi holbaţi şi gură căscată şi băloasă.

O, pater familias! Nu departe de el un desmoştenit al sorţii — pe umeri cu un suriu suman secular, aplecat cu capul, privind fix şi lung gânditor calcă cu paşi mari, trage un telegar cu cosciug tâlcuit din scânduri vechi. E carul funerar. In urmă? Nimeni.

Acesta-i destinul nostru. Toţi aşa vom muri de-vreme sau târziu. Vom muri ca asmaticii în toamnă târzie ucişi de miasma alcoolului otrăvitor. Nime în urma noastră nu va fi. In locul glasului de clopot croncănit de ciori şi 'n loc de versuri funerare cobet trist de cucuvea ne va 'nsoţi pe calea înspre groapă.

Toamna cu chipul istovit de moarte peste noi s'aşterne. Ţara îmbracă aspect polar friguros şi sinistru. Viaţa se distruge şi moare.

In ascunzişurile depozitelor infernale străjerii butoaelor uriaşe: un Deitel, Kohn, Fedmann etc. etc.... dând jurământ lui Jahveh ne-au conjurat şi vreau exterminarea noastră.

Stavilă nu se pune undelor spirtoase ce se năpăstuesc, nici măsuri de apărare nu se iau.

Soarele spre alte lumi şi-a'ntors privirea... şi e toamnă.

(Aspecte din Gherla) I. C.

Intr'o chestiune personală

Domnule Director,

La caraghioslicul patetic apărut în preţuita Dv. revistă No. 24 din a. c. „O punere la punct", iscălit R. F. Bogdan răspund numai din consideraţiunea ce o am faţă de Dv. şi cetitorii revistei. Nu reflectez la autoaprecierile „idealistului puritan" nici la tonul care trădează pe omul neisprăvit — cel puţin sufleteşte.

Restitui adevărul în următoarele:

1. Nu am fost nicicând membru al „Ligei" dlui Cuza ci al *„Acţiunei Româneşti"* de sub conducerea Dv. şi numai înainte de fuziune. Orice altă afirmaţie este un neadevăr ce se poate dovedi din registrele respective.

2. Este neadevăr că tatăl numitului „idealist puritan" nu a primit să fie candidat pe lista liberală pentrucă nu i-ar fi convenit tovarăşii de pe listă. Ci el a fost omis din motivul că s'a constatat tocmai înaintea depunerii listei că este denunţat în formă legală de acţionari sub No. 1775—1927 C. II. a Tribunalului Mureş, în baza art. 218 şi 221 a legii XXXVII din 1875 că:

a) „Fiind director la banca „Cerbul" contrar legii, nefiind acoperită prima emisiune, a încercat a o dona".

b) „Nu a încheiat bilanţ de 7 ani, suprimând totodată în mod arbitrar plata dividendelor către acţionari".

c) „A cumpărat pentru institut propriile acţiuni, ceeace constitue conform legii faptă penală".

d) A îndeplinit lucrări în mod arbitrar.

e) Nu avea consiliu de adm. Şedinţă de direcţiune şi comitet de cenzori nu a ţinut de 7 ani.

f) „A întrebuinţat banii contrar destinaţiei lor, nu i-a putut justifica, a introdus conturi fictive şi *a comis cele mai grave abuzuri penale cu pedepse grele de lege*"; Cauza este înaintea judecătoriei. Deci partidul liberal pe lângă toată bunăvoinţa nu a fost în situaţia de a menţine pe dl Bogdan pe lista sa. Acesta este adevărul.

3. Este o calomnie de rea credinţă că eu aş fi comis orice presiuni sau ilegalităţi la alegeri. Am fost conducătorul luptei şi operaţiunilor electorale a partidului n. liberal în plasa Band şi dovedesc afirmaţiunile mele cu bărbaţii de încredere a partidului n.-ţărănesc d-nii adv. dr. Roman Iov şi ing. Horia Precup şi cu cel al partidului poporului dl prof. I. Pop cu cari am fost împreună toată ziua, până după declararea rezultatului şi cari recunosc absenţa oricărei ilegalităţi.

4. *Străinii* nu au fost mulţumiţi de activitatea mea ca primar.

Mi-au adus diferite invinuiri pentru cari am fost deja anchetat timp de o lună întreagă de cel mai sever insp. gen. adtiv. dl D. Tomescu. Este semnificativ, că eu eram inregimentat în partidul dela guvern şi că invinuirile au fost susţinute tocmai de un deputat guvernamental care teroriza cu autoritatea sa politică şi cu promisiuni, ca să se fasioneze în potriva mea, dar totuşi iată concluziunile acelui referat de peste 60 pag. şi numeroase dosare:

„Cercetând partea de responsabilitate a D-lui primar E. A. Dandea pentru neregulile semnalate mai sus, am constatat că D-sa şi-a făcut la timp datoria atrăgând atenţia fiecărui şef de serviciu în parte asupra îndatoririlor ce are. Dacă totuşi s'au constatat nereguli, sunt făcute de func-

ționarii găsiți vinovați, fără să se poată dovedi că Dl Primar sau ceilalți consilieri au avut cunoștințe de ele.

„Grija ce a purtat Dl Primar pentru buna administrare a averii orașului se pot constata din ordinele și măsurile ce a luat, care se pot vedea în dosarul No. 1. pag. 4—10, 95—100, 119—130, dos. No. pag. 12, 34—59, dosaru No. 3 pag. 39, 43, precum și din lucrările anexate, care nu sunt cuprinse în dosare și purtând numerele de înregistrare la primăria din Tg.-Mureș 1283/922, 4875/924 și 2/925.

„Pentru abuzurile săvârșite de funcționarii Sabin Pasere și Vasile Togănel a fost sesisată comisiunea disciplinară cu adresa primăriei No. 719 1925. Deasemenea prin aceea adresă a fost trimis înaintea comisiunii și șeful contabil Traian Roșu pentru lipsă de control.

L. S.

Director (ss.) D. Tomescu".

Astfel a fost apoi clasată chestiunea de cel mai sever secretar general care l-a avut Min. de Int. de Dl *Al. Crasnaru,* președ. consiliului sup. adtiv, cu ord. No. 24173 C. — 12 Nov. 1925.

Aceiași străini, completați cu 2—3 contrari personali și inamici politici constituiți în „comisie", la 30 Aprilie 1926, au reeditat și guvernului Averescu o parte din aceleași invinuiri. Insă Ministerul de Interne în baza deslușirilor mele și mai ales a raportului menționatei anchete a trebuit să claseze chestiunea, cu toate că nu eram nici „averescan".

Este neadevăr deci că nu s'ar fi înaintat și a doua oară Ministerului invinuirile aduse mie. Ele s'au înaintat sub No. 21727/926 Min. Int. Este o calomnie stupidă că oricând ași fi avut orice afacere „cu un anume Becher". Aceasta nici măcar invinuitorii mei nu o au afirmat nici când, ce se poate vedea din rapoartele anchetelor.

Raportul de anchetă îl pun la dispoziția oricui și spre acest scop alătur pentru on. redacție 2 exemplare.

Cu acestea eu am încheiat definitiv deslușirile cu cari m'am simțit dator — repet — nici decum față de invinuirile calomnioase a dlui Bogdan, ci față de numeroșii prieteni, pe cari îi am între cititorii prețuitei Dv. reviste.

De sigur nici limbuția, nici megalomania cutărui băețoi nu impresionează. Cei cari totuși ar ține Mesia al românismului pe unul ca acesta, — să poftească la Reghin să se închine.

Tg.-Mureș, la 10 Noembrie 1927.

EMIL DANDEA
advocat.

Din străduințele noastre de organizare

Reproducem mai jos următoarea adresă, care poate trezi din amorțeală pe toți cei ce se îndoesc de dreptatea și popularitatea cauzei noastre.

Liga Apărării Naționale Creștine

卐 Organizația jud. Prahova

Comitetul Comunal Hăbud

Nr. 1

1 Nov. 1927.

Domnule Președinte,

Din suflete curate, isvor de sinceră și neînclinată combatere a țâșnit și s'a împrăștiat în tot cuprinsul mănoasei Românii, azi încălcată de cea mai hidoasă vietuitoare, jidanul.

Sub cutele drapelului fluturat de minți luminate, au alergat toate conștiințele vrednice de a lua vlaga pământului românesc și când au fost puși la încercare, alegerile din 1926, au știut ca sub baionete și cătușe, să-și spună cu dârzenie cuvântul, spre a trimite 10 deputați în parlament.

Dar viitorul ce se întrezărea plin de succes, s'a întunecat de norii unei trufii, ce a trântit totul și a trimis desamăgirea până și la cei mai optimiști luptători.

Se credea că totul e pierdut și durerea sfâșia pe cei cari luptase fără preget, când glas venit dela Focșani înjghebează iarăși L. A. N. C. și chezășia trecutului D-vs. i-a îndreptățit pe toți de a vă da greaua sarcină de păstor al turmei, cu credința că veți trece peste așteptări și cu sârguința și dragostea, cu care mereu ați dat dovadă, veți readuce iarăș pe luptători de ai noștri, ca: Găvănescu, Amos Francu, Valeriu Roman, Maior Cristopol, Dr. Maxim Radovanu, Fedeleș, Paulescu și alții.

Noi cei din această Comună, convinși de dreptatea D-vs., vă jurăm credință *și nu așteptăm decât cuvântul D-vs. spre a porni la luptă.*

Dea cerul ca succesul să încununeze cât de curând această sfântă luptă și lifta păgână să fie îngenunchiată.

In numele L. A. N. C. Hăbud.

Secretar,
GEORGE A. COSTEA
Invățător titular
Președ. Căminului Cultural „Lumina".

P. S. Vă rugăm dacă binevoiți să ne trimiteți tot ceea ce-i necesar pentru promovarea luptei.

Inițiative laudabile

Asociațiunea „Sănătatea socială" care luptă contra boalelor sociale și special contra alcoolismului, ținând legături strânse cu asociația antialcoolică **Trezvia** din Cernăuți, a avut ideia cea bună să trimeată Președinției Consiliului de Miniștri, D-lui Prim-ministru și D-lui Ministru de Finanțe *documente vii de suferință* purtată de populația rurală din Maramurăș și județul Năsăud, din cauza alcoolismului răspândit în prima linie de cârciumarii jidani. Acele documente constau din petițiuni semnate de sute de țărani, în frunte cu conducătorii lor din localitate, prin care cer, să fie scăpați de plaga alcoolismului.

Ideia este bună. Ne îndoim însă de efectul ce va avea în conștiința unui *guvern jidovit,* care drept prim act de legislație de când a venit la putere s'a grăbit să depună în Cameră proectul de lege pentru amnistierea tuturor trădătorilor și ticăloșilor din timpul războiului pentru întregirea neamului, iertând astfel de pedeapsă peste 20.000 (douăzeci de mii) de Jidani, vinovați de trădare, spionaj și pactare cu dușmanul; dar, care guvern *jidovit* nu a avut curajul să aducă cu un ceas mai înainte legea contra fabricației băuturilor spirtoase, care a fost depusă ca proect la Cameră din Iunie 1925.

Aceasta lege așteptată să între în vigoare de toată suflarea românească, este întârziată de a-și produce efectele, *pentru ca liberalii să nu supere* **sutele de mii** *de cârciumari Jidani, cu brevet sau clandestini.* Același guvern se grăbește însă a scoate din pușcării pe Jidanii cari ne-au trădat, ca soldați gradați și ofițeri dela 1916—19! Iată, domnule cititor care este sufletul adevărat al partidului liberal față de Jidani. De aceia ne îndoim, că guvernul actual va lua măsurile cerute de petiționarii din Maramureș și județul Năsăud.

Strădania misionarului Th. Hrib, care cu zel de apostol lucrează pentru mântuirea noamului său, nu va găsi ecoul așteptat în conștiința unui guvern *jidovit.*

Totuși noi cei dela *Infrățirea Românească,* cari denunțăm opiniei publice ticăloșia guvernanților noștri de orice partid politic și gravitatea pericolului jidovesc, rugăm asociațiunea *Trezvia* din Cernăuți să ne trimeată o copie după raportul dlui Th. Hrib, privitor la rezultatul misiunii sale, spre a-l publica în această revistă.

Rugăm pe dl *St. Bidnei,* președintele *Trezviei* să ne satisfacă aceasta legitimă cerere.

„INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ"

INFORMAŢIUNI

Telegraful ne aduce ştirea, că în ziua de 24 Noemvrie la ora 3 dimineaţa s'a săvârşit din viaţă, la vârsta de 63 de ani, Ion I. C. Bratianu.

La mormântul deschis se cuvine ca glasul pasiunilor să amuţească şi o străduinţă cinstită de a fixa figura celui dispărut să ne stăpânească.

Călăuziţi de acest criteriu de judecată, suntem în asentimentul public, cârmuit de bunul simţ românesc, când afirmăm că acela pe care astăzi îl regretă întreaga ţara, a fost cel dintâi bărbat de stat al României întregite.

Din închegarea unităţii naţionale a Românilor dintre Nistru şi Tisa, numele său nu-l vor şterge timpurile, cari îneacă în uitare atâtea vanităţi trecătoare.

Din capitolul prefacerii sociale, profunde şi fecunde, înfăptuită prin reforma agrară şi votul universal, figura lui nu va păli în scurgerea vremii, cum nu a pierdut nimic din strălucirea meritată chipul veşnic viu al lui Mihail Kogălniceanu.

Din străduinţele de consolidare a României mari, cu frământările şi patimele, cari au întunecat şi încă întunecă atmosfera politică, se ridică impunătoare statura omului care vedea clar înainte şi ştia ce vrea.

A condus cu tărie, uneori cu mână aspră, hotărît totdeauna să înfrunte curente pe cari le socotea daunătoare progresului şi viitorului ţării.

Omul de voinţă şi credinţă în destinul strălucit al neamului, trecând din viaţă la dreapta Aceluia care a fost Regele Ferdinand I al tuturor Românilor, lasă în urma lui nu numai fapte nepieritoare, dar şi învăţământul scump, din care trebue să se inspire toţi oamenii noştri politici, şi anume: că România în actuala ei fază de consolidare are nevoe de *voinţa,* care nu şovăeşte în regiunile înalte ale puterii, de un suflet curat şi dezinteresat putând să reziste ispitelor de tot felul şi vanităţii.

Luaţi din viaţa lui publică, d-lor fruntaşi politici cari râvniţi la conducerea acestei ţări, pilda puternică a simţului de răspundere ce a însufleţit pe marele dispărut.

„Infrăţirea românească"

*

O noutate din Huşi care interesează toată ţara. La judecătoria ocolului I. mixt din Huşi a fost numit ajutor de judecător, cu ordinul No. 81751 din 2 Noemvrie 1927, un domn **„Virgil Rămureanu"**, licenţiat în drept dela Facultatea din Bucureşti, originar tot din Bucureşti: str. G-ral Berthelot Nr. 97.

Când să depuie jurământul, în ziua de 7 Noemvrie c., îşi aşează pălăria în cap şi mândru declară, că el fiind „*evreu*", trebuie să jure pe cele 10 porunci! Faţa asistenţilor ar fi fost demnă de fotografiat. Şi a depus jurământul. Vra să zică magistrat! Mâne, poimâne procuror! Iar la Ministerul de Justiţie stau diplomele şi cererile de numire *a peste o mie* de licenţiaţi, creştini, cari n'au pânea de toate zilele, dupăce părinţii lor au sărăcit întreţinându-i în şcoli!

O mică recapitulare: Solul şi subsolul, pădurile, industriile comerţul, târgurile şi oraşele, băncile, ofiţerii de rezervă, advocaţii, administraţia şi partidele strânse în chingi de aur de ei, acuma şi în magistratură!

Pofteşte de mai răsuflă în ţara ta, Române! Cine spunea, că situaţia asta poate să mai dureze mult?. Curând va trebui să se aleagă: Ori noi, ori ei cu slugile lor!!

I. Z.-C.

*

Indiscreţie folositoare. Rugăm pe acela, de care vorbim în aceste rânduri să ne scuze, dacă îl tulburăm în sentimentul său de modestie, dar trebuie să-i zicem pe nume, se chiamă *Nicolae Popa,* profesor la gimnaziul Dr. Angelescu, şi să-i aducem mulţumiri publice pentru faptul, de a fi pus la dispoziţia conducerii revistei noastre *suma de zece mii,* (10.000) lei spre a-i servi ca fond de rezistenţă în aceste zile grele, când totul se scumpeşte, când intelectualii români în loc să citească fac mai repede afaceri, şi când abonaţii noştri nu-şi plătesc abonamentele. Fapta lui să servească drept pildă acelora, cari s'au înămolit în indiferenţă şi dezinteresare faţă de străduinţele celor dela *„Infrăţirea Românească"*. Fapta lui să scuture la împlinirea datoriei, pe aceia cari fiindu-ne datori, nu-şi plătesc abonamentele.

*

Ştiri bune din America. Citim în ziarul „America" Nr. 243 din 15 Oct. că fraţii noştri din Lumea Nouă — după înfăptuirea „Uniunei Societăţilor Române de Ajutor şi Cultură din America" — care nu este altceva, decât închegarea într'un mănunchiu puternic a tuturor societăţilor româneşti din Statele Unite — au pornit la realizarea unei noui fapte lăudabile.

Fraţii noştri de peste ocean au emis ideia să cumpere o fermă (o moşie) de vre-o 150—200 de jugăre de pământ, pe care să construiască un cămin pentru Românii lipsiţi de avere (bărbaţi şi femei) deveniţi incapabili de muncă, fie în urma bătrâneţei sau în urma vreunui accident, sau boale.

Această idee s'a întregit cu propunerea, ca această fermă — de care am vorbit — să servească — în timpul verei şi a vacanţiilor —, ca loc de recreare pentru copiii Românilor elevi de şcoală, sau studenţi universitari, ba chiar şi pentru membrii Uniunei. Domnul Augustin Sissea completează cele spuse mai sus cu o nouă propunenere şi anume: — Ferma din chestiune să fie *Un „Vălenii de Munte" ai Românilor din America.*

Salutăm cu bucurie, anunţarea acestor idei frumoase, dorind din toată inima, să le vedem înfăptuite spre binele şi fericirea Neamului Românesc!

*

Palestina Nouă. Intr'o carte mai veche am găsit exprimată ideea clădirei Palestinei, nu pe vechile ziduri ale Ierusalimului, ci în părţile Poloniei, ale Rusiei de sud, ale Basarabiei, Moldovei, Bucovinei şi Maramurăşului.

Această idee exprimată cu câteva zeci de ani înainte, se pare că tinde să se realizeze, azi.

Intr'adevăr, vedem că chiar după datele statistice furnizate de Jidani, numărul lor în Polonia întrece cifra de 3 milioane, iar România ocupă locul al 4-lea din întreagă lumea în privinţa numărului Jidanilor.

După datele din organul săptămânal al Jidanilor din Elveţia, nrul 455, în Ucraina sunt *1.7500,000* Jidani. Sunt cam 69 cercuri sovietice jidoveşti. Intre 1000 Jidani din această ţară sunt 349 analfabeţi. Intre nouii colonişti Jidani s'au împărţit până în prezent *128.000* desiatine de pământ şi au 669 şcoli de lucru, în cari nu învaţă decât odraslele neamului lui Iuda. Credem că cetitorul creştin îşi dă seama de grozăvia numărului Jidanilor aşezaţi în Orientul Europei, şi nu mai are nevoie de nici un comentariu din partea noastră, dupăce va şti şi aceea că în Palestina nu sunt decât 153.000 Jidani — tot după datele statistice din partea lor.

*

Vorbe goale şi lipsă de curaj. La Cernăuţi în zilele de 6, 7 şi 8 Noembrie, asociaţiile *Sănătatea Socială* şi *Trezvia* au organizat cel dintâi congres antialcoolic din România. S'a vorbit destul şi frumos. Şi-au plasat discursuri miniştri, înalţi prelaţi, profesori universitari, parlamentari, doamne din înalta societate şi oricine a voit să-şi încerce darul de a vorbi: bine înţeles despre plaga alcoolismului. Dar nimeni nu a avut curajul să spună cine răspândeşte, cine favorizează plaga alcoolismului: nimeni nu a denunţat pe marele *vinovat:* pe **cârciumarul Jidan.**

Atunci de ce v'aţi adunat la Cernăuţi, domnii mei, dacă nu aţi voit să puneţi grava chestiune în adevărata ei lumină?

Răspundem noi dela *Infrăţirea Românească:* ca să dovediţi odată mai mult că **nu** sunteţi oameni de caracter.